

СЛУЧАЙНИ ГОСТИ

Единъ отъ постоветѣ на нашата застава се казваше „Бѣло море“. Той е на самия брѣгъ, малко здание, до него дъсчена будка за часовая и нѣколко акации, изкривени отъ морския вѣтъръ. Чифлици и села наблизо нѣма, задъ поста е безлюдно и пусто поле, откъмъ югъ е морето и срѣдъ него — исполинскиятъ конусъ на Тасосъ.

Близо до тоя постъ имаше малкъ заливъ, който навжтре въ сушата се обръщаше на блато, обрастнало съ висока трѣстика. По-рано, когато войниците отиваха да патрулиратъ къмъ устието на Кара-Су, трѣбваше да заобикалятъ много и тогава да излѣзатъ на морския брѣгъ. А това имъ струваше и трудъ и време. Сега тѣ преминаватъ залива съ една лодка, която е собственостъ на поста и постоянно си стои, привързана до брѣга. Войниците я наричатъ „Годеницата“, или по-често и погалено „Годеничката“. И лодката, и това странно име си имаха историята.

Пограничната служба по морския брѣгъ има добритѣ си страни. Тукъ почти липсватъ всѣкакви разправии съ контрабандисти и де-